

VAN

Maarten Witlox

Welke boeken lezen advocaten eigenlijk buiten de juridische literatuur, als ze dan nog lezen? Zien ze graag opera, bezoeken ze bioscopen, concerten, galleries? Gaan ze naar toneel? En wat betekent die cultuur voor hen en, misschien, voor hun werk? Waarom speelt Maarten Witlox (41, advocaat in Amsterdam; strafrecht; ongehuwd) in een popband, en houdt hij van bijna alle muziek?

Jan Pieter Nepveu
Journalist

DE VAN DALE ZEGT

- Muziek is het kunstzinnig ordenen van klanken
- Popmuziek is op de rock-'n-roll en de beat gebaseerde muziek

‘Onze band heette Silence – dat klopte absoluut niet’

“Muziek is een mooie vorm van communiceren, daarom hou ik van muziek. Ook zonder tekst kun je goed met elkaar in verbinding staan. Dat is heel anders dan in de advocatuur, waar het allemaal draait om woorden. Vroeger had ik niets met zangteksten, ik kon er net zo goed wat keelklanken uitgooien; dat heb ik trouwens nog wel een beetje. Dan communiceer ik gewoon met emotie.

Ik houd van bijna alle muziek. Bijna, want Frans Bauer valt er net buiten, dat is de ondergrens. En aan de andere kant haak ik af bij pling-plong moderne klassieke muziek. Maar verder houd ik van alles: freejazz, popmuziek, sommige housegrooves...

Helaas kan ik geen muziek draaien tijdens mijn werk want dan ben ik te snel afgeleid. Het moet muisstil zijn als ik een zaak voorbereid. Als ik iets hoor, hoor ik meteen een ritme en kan ik niet meer werken. Een beetje saai misschien, maar anders kom ik echt niet tot intellectuele arbeid.

Muziek is mij met de papelepel ingegoten. Mijn ouders zeggen dat ik als kleuter de vensterbank beroerde alsof het een piano was. Mijn vader studeerde in de jaren vijftig in Amsterdam en verdiende een centje bij als barpianist. Daar kan hij aanstekelijk over vertellen. Ik verbaas me nog altijd over zijn tarieven. Na middernacht verdiende hij 25 gulden per uur, een onwaarschijnlijk hoog honorarium. Oké, iedereen was natuurlijk dronken dus het zal wel niet veel hebben uitgemaakt wat hij speelde.

MIDDELVINGER

Op mijn zevende ben ik op pianoles gegaan. Dat was een heel keurige klassieke school in Roosendaal. Achteraf wel spijtig, want er werd mij niets moderns bijgebracht. Akkoordenleer? Beatles? Helemaal niets. Ik heb alles braaf geoefend tot en met Mozart. Op mijn dertiende kwamen ze er achter dat ik een fysiek gebrek had: mijn middelvinger was te breed. De directeur van de muziekschool zei: ‘Sorry, je komt niet verder, je middelvin-

ger zal tussen de zwarte toetsen blijven hangen.’

Geluk bij een ongeluk was dat mijn oudere broer een wilde drummer was. Met een gitarist was hij bij ons op zolder een hardrockbandje begonnen. Mijn broer zat keihard te jassen op een drumstel, met die gitarist erbij, en vond dat er eigenlijk wel wat meer melodie in zou kunnen. Hij hoorde mij beneden Mozart spelen en regelde een orgeltje, zodat ik kon meedoen. Fantastisch! Ik heb de klassieke boeken dichtgedaan en nooit meer gepend.

JAZZROCKHELDEN

We begonnen met hardrock: Deep Purple, Black Sabbath. Daarna kreeg Frank Zappa mijn interesse, hij bracht me met zijn gitaar van de rock naar de klassieke muziek. Liszt en Rachmaninoff bijvoorbeeld vind ik prachtig, als speel ik die zelf niet. Uiteindelijk kwam ik ook bij de Rolling Stones en David Bowie. En via een vriend die nu professioneel percussionist is, ontdekte ik Weather Rapport van de legendarische Joe Zawinul. Weather Rapport was voor mij een anker. Die jongens zijn jazzrockhelden. Ze hadden – de band bestaat niet meer – enorm ingewikkelde arrangementen. Aan de andere kant houd ik van eenvoud, daarom noem ik ook een Michael Franti. Wat die kan met een akoestisch gitaartje en stem... Ik zag hem in Paradiso zijn microfoon wegschoppen, de plug eruit trekken en echt akoestisch optreden. Heel Paradiso was stil. Indrukwekkend.

STRAFBLAD

In Roosendaal traden we op met eigen nummers in de buurt. Ik was toetsenman. Een vriend van mij, met wie ik nu in Amsterdam weer speel, was zanger. Hij had de Stones in zijn kop en voelde zich net Mick Jagger.

Onze band heette Silence, maar dat klopte absoluut niet. Ik blijf zelfs een strafblad te hebben gehad doordat ik een keer veroordeeld ben wegens geluidsoverlast. Als tieners repeteerden we boven in ons huis en omdat

Maarten Witlox mag achter de grote, bij pianoverkoper Cristofori

Foto's: Ron Zwagemaker

het warm was, gingen de ramen open. De politie liep door de tuin en toen ging mijn dikke vinger de lucht in. We trokken ons nergens wat van aan en de hele buurt was het zat, geloof ik.

Mijn justitiële documentatie vermeldt een veroordeling tot een boete van vijftig gulden bij de kantonrechter in Zevenbergen. Ik weet nog dat ik daar pisluk naar buiten kwam. Mijn vader vond het hartstikke mooi, want de eis was vijfhonderd gulden geweest, dus ik had goed mijn best gedaan in mijn allereerste pleidooi. Maar ik vond die hele veroordeling belachelijk en wilde in hoger beroep. Mijn vader vond het sop de kool natuurlijk niet waard en zal de boete wel voor mij betaald hebben.

Ik ben rechten gaan studeren in Amsterdam, samen met de zanger van de band. Nou ja, rechten... We begonnen met een popcursus onder leiding van Paul Evers van *Muziekkrant Oor*. In een nieuw bandje, Eject, speelden we tijdens Koninginnedagen.

LOPENDEBANDWERK

Het werd mijn meest professionele tijd als muzikant. Hoogtepunt was een optreden in Paradiso. Ze vroegen waarom ik niet met m'n rechtenstudie stopte en professioneel werd. Maar mijn ijzeren wet was: morgen kan ik nog altijd straatmuzikant worden, maar geen advocaat. Toch was het verleidelijk, want mijn studie zat een beetje in het slop. Maar toen ik dezelfde week drie keer Margriet Eshuijs zag optreden beseftte ik: dat is geen feestje maar lopendebandwerk.

Daarna heb ik zo'n tien jaar niet in bandjes gespeeld, alleen in gelegenheidsformaties voor de Koninginnedag. Op de Egelantiersgracht organiseerden we eigen festivalletjes, waar we goede *jams* hebben gehouden en waar Trijntje Oosterhuis nog heeft opgetreden. Mijn vader speelde op een accordeon. Vrienden zeiden: te gekke muziek, maar wie was die oude grijze zwerver met die trekkzak? Dat vond hij een erg mooi compliment.

Ik heb drie keer meegedaan aan het jaarlijkse advocatencabaret van de Amsterdamse balie. De bedoeling was als pianist, maar er was een veel betere. Toen ben ik gaan zingen. Iemand zei: ik ken je niet als advocaat, maar als zanger klink je goed. Stop met de advocatuur en wordt zanger. Dat heb ik weer niet gedaan, maar ik ben wel zangles gaan nemen.

Sinds december ben ik toetsenman en zing ik in een nieuw bandje: Code Rood. Gitarist is eveneens een advocaat uit het cabaret, Mark Zandhuis. Mijn rockperiode wordt vertegenwoordigd door de zanger uit Roosendaal, inmiddels econoom en omgeschoold tot basist. Sinds een week hebben we ook een advocaat drummer, Richard van der Weide. Verder bestaat de band uit een zangeres en een muzikale alleskunner. We gaan Nederlandse teksten maken op gecoverde Engelstalige songs.

Een advocaat die in bandjes speelt, dat kan zeker wel! Muziek valt onder vrijheid van meningsuiting.

”